Следъ завръщането ми пакъ въ казанджийский кругъ първото което привлече вниманието бѣ сходното и ~~едно~~ нѣкакъ по инакъ доста любопитното ~~нѣкакъ~~ съзвучие и еднообразна почти ~~на~~ въ именатата на ~~тримата~~ масторята мастори въ бащиний ми дюгенъ. Баща ми се казваше Рачо, а двамата му другари и съдружници единиятъ Начо, а другиятъ Гачо. Сякашъ че нарочно бѣхѫ са пробирали тъй да бѫдѫтъ имената имъ почти еднакви. Но много по интересно бѣше за мене 12 годишното имъ ~~трайно~~ на едно живуване и ортакуване; тѣ бѣхѫ почти връстници. Това го азъ знаяхъ отдавна, още отъ дѣтинството си, но сега пръвъ пѫть ~~ми навѣ~~ това явление ~~ми~~ на мене наводяше мрачни и сериозни размишления.

Рачо, Начо, Гачо и Цончо

Тая година когато азъ влѣзохъ въ ~~ст~~ близко познатий на мене бащиний ми казанджийски дюгенъ да стана казанджия, ~~тая бѣше първата~~ не видѣхъ на гла~~годината~~казанджийските столове тѣзи мастори които бѣхъ привикналъ отъ малъкъ да виждамъ на масторскитѣ имъ столове. Тая бѣ първата година отъ както следъ 12 годишно ортакуване и на едно живуване тѣзи достопочитаеми мастори бѣхѫ се раздѣлили. 12 годишно ортакуване мислехъ си азъ той е почти единъ цѣлъ животъ и тримата независими мастори бѣхѫ живѣли като ортаци, безъ да се скаратъ и безъ да влѣзатъ въ сериозни нѣкакви и несъгласоразумения препирни и тази 13 та година бѣ първа отъ както бѣхѫ се раздѣлили и то пакъ безъ да се скаратъ. Тѣ бѣхѫ вече раздѣлени и последнитѣ двама бѣхѫ са присъединили и сдружили съ други мастори и други дюгени, а баща ми бѣше останалъ самостоятеленъ и независимъ масторъ въ своятъ си дюгенъ; но всяка недѣля почти и всеки праздникъ азъ виждахъ наедно пакъ по привичка наседнали на клечинци столове около расталата маса срѣдъ бащиний ми дюгенъ. Слушахъ ги като си приказваха за настоящитѣ работи на занаята си, за бѫдещето на поминъкътъ си, а най често и най вече за миналий си животъ и за незабравимото си 12 годишно ортакуване.